

Sygn. akt XVII W 4685/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi Wydział XVII Karny
w składzie:**

Przewodniczący: S.S.R. Jolanta Malska

Protokolant: sekretarz sądowy Elżbieta Klepacz, starszy sekretarz sądowy Beata Wachula

pod nieobecność oskarżyciela publicznego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia i 18 marca 2016 roku sprawy:

A. Ś., syna C. i W. z domu S., urodzonego w dniu (...) w Ł.,

obwinionego o to, że:

w dniu 14 lipca 2015 roku około godziny 10:23 w Ł., na wysokości posesji numer (...) ulicy (...), kierując samochodem marki T. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i zderzył się z kierującym samochodem marki A. (...) nr rej. (...), który nieprawidłowo wykonał zmianę zajmowanego pasa ruchu, czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (droga publiczna),

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w.

1. obwinionego **A. Ś.** uznaje w miejsce zarzucanego mu czynu, za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2015 roku w Ł., na wysokości posesji numer (...) ulicy (...), kierując samochodem marki T. nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem marki A. (...) nr rej. (...), którego kierujący nieprawidłowo wykonał zmianę zajmowanego pasa ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czym wyczerpał dyspozycję art. 86 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierza obwinionemu karę 200 (dwustu) złotych grzywny,

2. zwalnia obwinionego od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XVII W 4685/15

UZASADNIENIE

W dniu 14 lipca 2015 roku obwiniony **A. Ś.** jechał ulicą (...) w Ł. w kierunku Al. (...) od ul. (...). Prowadził samochód marki T. (...) o nr rej. (...). Zajmował lewy pas ruchu (dowód: szkic k.4 w zw. z k. 54 v., nagranie video k.9 w zw. z k. 54 v., wyjaśnienia k. 54).

Prawym pasem ruchu w tym samym kierunku poruszał się samochód marki A. (...) o nr rej. (...), którego kierujący w pewnym momencie rozpoczął zmianę pasa ruchu na lewy. Wykonał ten manewr bez zasygnalizowania go oraz nie ustępując pierwszeństwa obwinionemu. Po zatrzymaniu samochodu A. (...) zajmował on dwa pasy ruchu drogowego. Miało to miejsce na wysokości posesji nr (...) ulicy (...). W powyższy sposób kierujący samochodem A. (...) zachował się niezgodnie z zasadami ruchu drogowego. Obwiniony jadąc lewym pasem ruchu nie zareagował jednak w odpowiedni sposób na zachowanie kierującego A. (...) mimo, że miał taką możliwość. Nie zareagował bowiem na wykonywany przez kierującego drugim pojazdem manewr zmiany pasa ruchu. Kontynuował jazdę, pomimo, że lewy pas był

częściowo przez ten pojazd zajęty. W powyższy sposób obwiniony doprowadził do uderzenia prawym przednim bokiem nadwozia swojego samochodu w tylny zderzak samochodu A. (...). Po pierwszym uderzeniu kontynuował jazdę, doprowadzając do uderzenia ponownego w ten sam sposób. Uderzenia te nie były mocne. Szacowana prędkość z jaką poruszał się samochód marki T. to 45 km/h. Przy takiej prędkości obwiniony potrzebował 21,6 m drogi do zatrzymania. Miał wobec powyższego techniczne możliwości uniknięcia zderzenia pojazdów (dowód: nagranie video k. 9 w zw. z k. 54 v, szkic k. 4 w zw. z k. 53 v., wyjaśnienia k. 53, opinia biegłego k.44-50 w zw. z k. 53 v, protokoły oględzin pojazdów k. 6-8, k. 16-17 w zw. z k. 53 v.)

Obwiniony A. Ś. ma 43 lata. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest kierowcą. Miesięcznie osiąga dochód w wysokości średnio około 1000 złotych. Jest ojcem dwojga dzieci, ciąży na nim obowiązek alimentacyjny w wysokości 500 złotych miesięcznie. Jest rozwiedzony. Posiada obywatelstwo polskie. Nie był uprzednio karany za przestępstwa. Był ukarany za wykroczenia drogowe. Nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo (dane osobopoznawcze k. 53 v., dane z ewidencji kierowców k. 28 w zw. z k. 54 v).

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie rozumie dlaczego to on miałby ponosić odpowiedzialność za wykroczenie z art. 86 k.w. W ocenie obwinionego osobą, która doprowadziła do przedmiotowej kolizji był kierowca samochodu marki A. (...) (wyjaśnienia k. 73, k.128, k.142).

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie mógł oprzeć się w najistotniejszej kwestii na wyjaśnieniach obwinionego, zatem w zakresie sposobu i oceny manewrów wykonywanych przez poszczególnych kierujących. W sprawie nie były kwestionowane zasadnicze okoliczności faktyczne, poza tym, że obwiniony wskazywał, że to kierujący A. (...) „wciskał się” i prawym bokiem obtarł się o samochód obwinionego. Te wyjaśnienia zaś były sprzeczne z nagraniem ze zdarzenia, wykonanym z wnętrza pojazdu obwinionego i zresztą przez obwinionego dostarczonym w przedmiotowej sprawie. Nagranie powyższe, stanowiące kluczowy dowód w sprawie, zostało odtworzone na rozprawie. Ponadto zostało przedstawione biegłemu celem dokonania dokładniejszej jeszcze analizy przestrzenno-ruchowej oraz wskazania, który z kierujących i jakie błędy w taktyce i technice prowadzenia pojazdu popełnił, w tym w oparciu o oględziny miejsca zdarzenia. Z nagrania wynikało, co najistotniejsze, że manewry kierowcy A. (...) choć nieprawidłowe, bo rzeczywiście, jak ujął to obwiniony „wciskał się” na jego pas ruchu w tym sensie, że nie ustąpił mu pierwszeństwa, to nie skutkowały zderzeniem się pojazdów. Do kolizji pojazdów doszło bowiem na skutek błędnego zachowania obwinionego, który w określonym momencie winien zatrzymać się, a tego nie uczynił.

Sąd uznał opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego Z. G. za w pełni przekonującą, jasną, pełną i niesprzeczną. Biegły przeanalizował dostarczone nagranie, odniósł je do miejsca zdarzenia, po dokonaniu jego oględzin. W sposób szczegółowy przedstawił poszczególne manewry wykonywane kolejno przez kierujących i wskazał na czym błędy przez nich popełnione polegały. Z opinii powyższej jednoznacznie wynika, że to obwiniony kierując samochodem marki T. nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu, doprowadził do dwukrotnego uderzenia w pojazd, którego kierujący zmieniał pas ruchu, choć nieprawidłowo. To obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przy prawidłowej technice prowadzenia pojazdu miał on możliwość uniknięcia zderzenia z pojazdem A. (...).

Sąd pominął w zasadniczej części zeznania D. M.. Nie był on bowiem w stanie podać jakichkolwiek szczegółów zdarzenia, wskazując, że nie przypomina sobie takiego zajścia, a nie tylko on jest użytkownikiem tego pojazdu. Nie zaprzeczył jednak, że samochód A. (...) posiada uszkodzenia w miejscu wskazanym w protokole oględzin pojazdu, które jak wynika z innych dowodów w tej sprawie, powstały na skutek analizowanej kolizji.

Sąd uznał za wiarygodne także pozostałe dowody zebrane w sprawie - dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności mogące skutkować odmową dania im wiary.

Rozważając kwestię winy i odpowiedzialności za wykroczenie Sąd zważył, co następuje:

Obwiniony A. Ś. dopuścił się czynu bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego, przy braku okoliczności wyłączających winę. W chwili zdarzenia poczytalność obwinionego nie była w jakikolwiek sposób ograniczona. Należy

przyjąć, iż obwiniony dysponował możliwością oceny swojego zachowania pod względem faktycznym i prawnym, w chwili dokonywania czynu, mógł zachować się zgodnie z normami prawnymi i można mu przypisać winę.

Sąd uznał, iż obwiniony jest winny tego, że w dniu 14 lipca 2015 roku w Ł., na wysokości posesji nr (...) ulicy (...), kierując samochodem marki T. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności, nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego go pojazdu i doprowadził do zderzenia z samochodem marki A. (...) o nr rej. (...), którego kierujący nieprawidłowo wykonał zmianę zajmowanego pasa ruchu, czym obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Obwiniony wyczerpał zatem swoim zachowaniem dyspozycję art. 86 § 1 k.w.

Jedynie nieznacznie zmieniono opis zarzucanego wykroczenia, precyzując sposób nieprawidłowego zachowania A. Ś. w ruchu drogowym.

Wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. polega na nie zachowaniu należytej ostrożności na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu i spowodowaniu takim zachowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Generalnie uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, przez co należy rozumieć postępowanie uważne, przezorne, oraz stosowanie się do konkretnej sytuacji zaistniałej na drodze (art. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym[Dz. U. 2005 r., Nr 108 poz. 908 ze zm.]). W myśl art. 19 ust. 2 pkt 3 w/w ustawy kierujący pojazdem jest obowiązany utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu.

Należy podkreślić, że nieprawidłowe zachowanie innego uczestnika ruchu drogowego nie powoduje zwolnienia kierującego pojazdem z przestrzegania obowiązujących przepisów oraz zachowania się zgodnego z taktyką i techniką prowadzenia pojazdu. Istotne bowiem jest to, czy kierujący w obliczu tego nieprawidłowego zachowania uczestnika ruchu drogowego ma obiektywną i techniczną możliwość podjęcia prawidłowej reakcji.

Przyjęto, że zachowanie obwinionego nie było celowe a nawet umyślne, niemniej wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., zgodnie z art. 5 k.w., można popełnić również nieumyślnie. Skutkiem zachowania obwinionego było stworzenie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co polegało na doprowadzeniu do zderzenia z innym pojazdem, w którym znajdowała się inna osoba.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd uwzględnił na jego korzyść fakt, iż nie był uprzednio karany za przestępstwa, choć należało mieć na względzie jako okoliczność obciążającą, że był ukarany za wykroczenia drogowe. Ponadto, zderzenie pojazdów było lekkie i nie spowodowało dużych szkód.

Ustalając wysokość kary grzywny Sąd miał też na względzie okoliczności wymienione w art. 24 § 3 k.w. w tym w szczególności uzyskiwany przez obwinionego dochód z tytułu pracy, a także fakt, iż posiada na utrzymaniu inne osoby.

Wymierzona kara, zdaniem Sądu, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz winy obwinionego. Kara orzeczona jest dostatecznie dolegliwa by wywołać pożądane skutki w zakresie prewencji szczególnej oraz świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd skorzystał z możliwości zwolnienia obwinionego od kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa. Mając na względzie dochód obwinionego, obciążenia z tytułu alimentacji a także konieczność uiszczenia orzeczonej grzywny, obciążenie kosztami sądowymi byłoby zbyt uciążliwe w rozumieniu art. 624 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.